

Met het tipje van zijn tong tussen zijn tanden poetst Kabouter Silvijn het laatste wijnglas schoon. Zijn kastanjebruine baard weerspiegelt in het blinkende glas. *De baard knikt goedkeurend.* Voorzichtig zet kabouter Silvijn het glas op de feestelijk gedekte tafel.

Een druppel zweet parelt op zijn voorhoofd. Nerveus dwalen zijn ogen de kamer rond. Houtblok in de haard. Kaneelkoekjes in de oven. Warme wijn in de kookpot. Takjes hulst tussen de kaarsen op de tafel. Hij verschuift het mes naast één van de borden nog een ietsiepietsie naar rechts. Hij is toch niets vergeten?

Verschrikt grijpt Silvijn naar zijn broekzak. *De linten!* Hij zucht opgelucht. De drie gouden linten, de belangrijkste attributen voor vanavond, zitten keurig opgerold in zijn broekzak. Onder zijn bruine baard verschijnt een aarzelande glimlach. Ziezo. Hij is helemaal klaar voor zijn eerste...

BADAF!

Zijn knusse kamer wordt wild dooreengeschud. Brokken aarde vallen van het plafond naar beneden.

'Nee!' Silvijn duikt naar de tafel om de grote kandelaar met kaarsen te redden. Het gedaver stopt, even onverwacht als het begon. Voorzichtig komt Silvijn recht. Hij trekt zijn muts netjes over zijn oren. Wie had dat kunnen denken? Dat er uitgerekend vanavond een wild everzwijn over de boomwortels van zijn huis zou rennen!

'Ai, ai!' klinkt het jammerend boven zijn hoofd.

Silvijn frons zijn wenkbrauwen. Dat klinkt niet als een everzwijn. Behoedzaam klautert hij de ladder op en duwt het luik omhoog. Een gure wind waait hem tegemoet.

Vlak vóór hem, in de kraakverse sneeuw, zit een jongen huilend op zijn knieën. Dikke tranen rollen over zijn mensenwangen. Met bevende handen wrijft het kind de dennennaalden van zijn handpalmen.

Silvijn verstopt zich geschrokken onder het luik. Dat mensenkind is wel erg ver afgedwaald van het pad. Dat joch is vast gestruikeld over die ene uitstekende boomwortel van zijn huis.

